

LA IDEA, SOBRETOT LA IDEA, LA IDEA PER DAMUNT DE TOT. CAL DEFENSAR LA IDEA. FINS I TOT MORIR PER LA IDEA.

Ah, la idea.
Oh, la idea.
Ai, la idea.
Ui, la idea.

Cal tenir un ideal:
La idea.

- Què li deia?
- La idea!

Guillem Viladot.

CICLE

L'IMPORTANT és La IDEA

...veia veia
...sseir
...potser t
...tot estira
...no n'hauria
...que jo m'engolia
...res, carreteres... U
...atja. Jo, com sabeu t
...a fer excursions per de
...imera, no sabeu què em v
...paisatge submari... El meu ape
...om si hagués perdut la vergonya
...o aquest paisatge submari hi havia
...orra, peixos, algues, nois que practic
...ota les aigües.. Hi havia també dos subr
...a tardor següent, menat per l'aire lleugera
...nira alt, per l'or de les fulles, per la mandra
...gesos, per una enyorança de tot el que encara havia
...venir, però que mai no podria ser, vaig començar per u
...arbre i, tot seguit, sense parar, vaig engolir-me els
...conreus, el pla, les muntanyes, l'horitzó... tota la terra,
...tot el món..., fins a mi mateix... Tot va deixar d'existir;
...només la meua consciència. Semblava que aquesta havia
...de durar molt, però no durà gens: potser mig segon,
...potser una dècima de segon, potser... De fet, després
...d'un parell de milions d'anys, deixà d'existir. Aleshores
...vaig conèixer el que era estar sol..., amb tots vosaltres.

3 J. m. calleja

cantata VILADOT

Fundació Privada Guillem Viladot

Plaça Pare Gras, 5 25310 Agramunt Tel. 973 390 718 lopardal@hotmail.com www.lopardal.com

Inauguració: diumenge 11 de setembre a les 13 h.

Oberta fins al 30 de novembre de 2011

Som a primers de setembre davant per davant de la façana de la Fundació Guillem Viladot. No sé ben bé per què, però em revé a la memòria una tarda d'octubre neta de núvols en què en Josep i jo visitàrem en Guillem Viladot al pis del carrer Marià Cubí. A fora, lluny, molt lluny, un estol d'estornells anaven configurant una coreografia bellíssima fins que l'escenari es convertí en un llenç i, efectivament, de seguida vam començar a sentir les olors dels vermells, liles i grocs i el gust i les textures d'aquelles fruites tardorenques.

Som a primers de setembre davant per davant de cinc suggeridores finestres que de seguida ens disposem a obrir, perquè corri l'aire. A dins fa molta calor.

Com que tenim set, primer beurem, ens embriagarem i després ens deixarem sadollar per les paraules que el poeta ha descontextualitzat després de transformar-ne hàbilment la copa.

Voilà! La **V** de vi, de vila, de vida, però sobretot de Viladot. El cavaller sense rostre, segur en el seu gest, ens assenjala l'**Om**ega de la vida.

Damunt de les tres cartes del mateix coll hi trobem *expres*, símbol de rapidesa. En l'economia, en la política, en els moviments socials, els diners ho dominen tot. I aquella Arcàdia de la qual ens parlaren els poetes?

Dos són els cavallers. Units per una mateixa cama en un pas doble cap a... Mai no podrem desvetllar el misteri del rombe que els uneix.

Cinc extremitats, el pentagrama, l'estrella de cinc puntes, la flor de cinc pètals, la quinta essència, l'harmonia i l'equilibri del yin i el yang, la unió del cel (3) i de la *Magma Mater* (2)... I cinc espases.

És fràgil l'espasa? Amb aquest oxímoron (fràgil espasa) segurament el poeta té raó, fràgil, molt fràgil comparada amb la força de la paraula.

M. dels Àngels Ballbé

